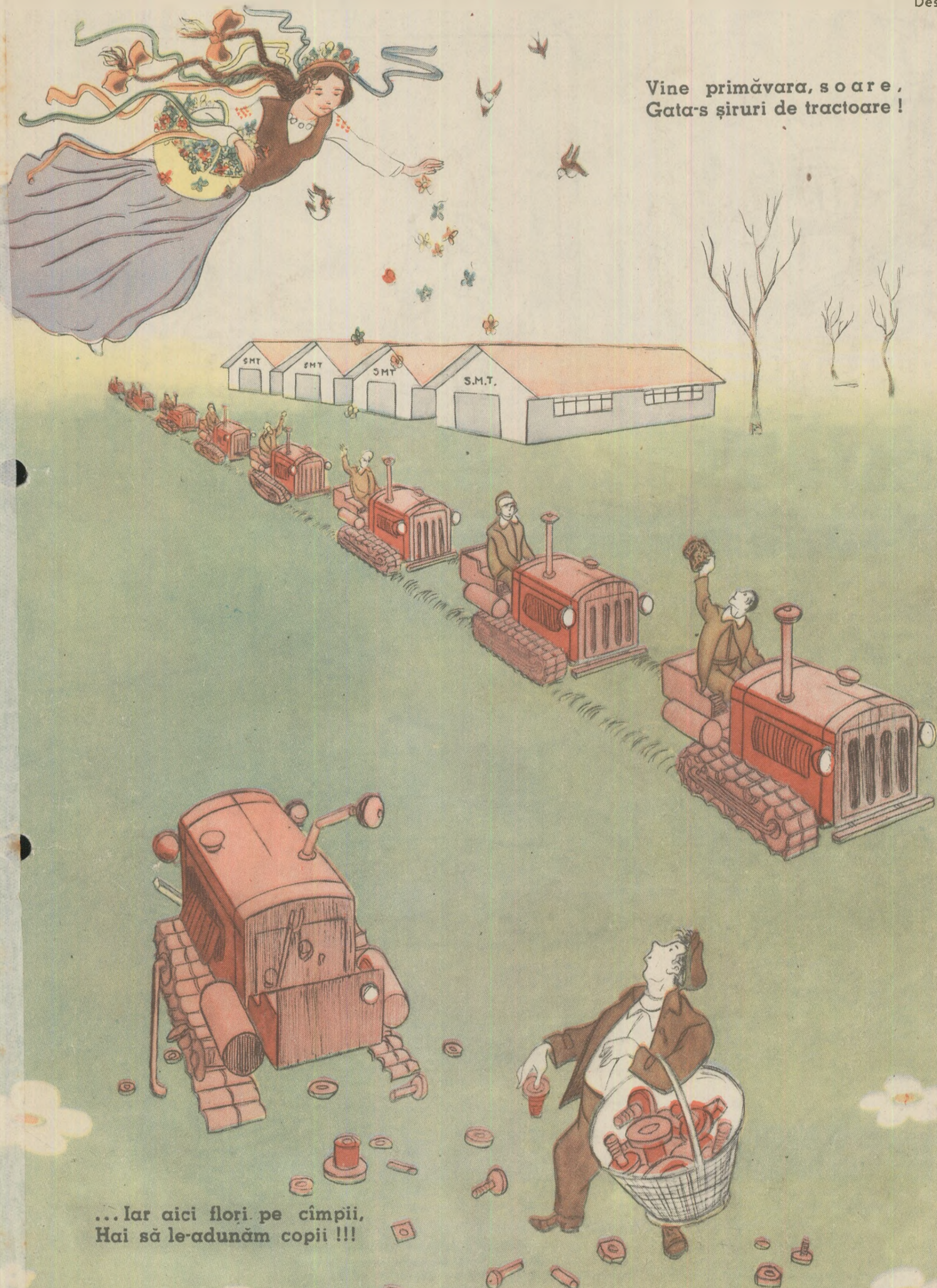


Vine primăvara, soare,
Gataș șiruri de tractoare!



...Iar aici flori pe câmpii,
Hai să le-adunăm copii !!!

urzica



EXAMEN DE LICENȚĂ

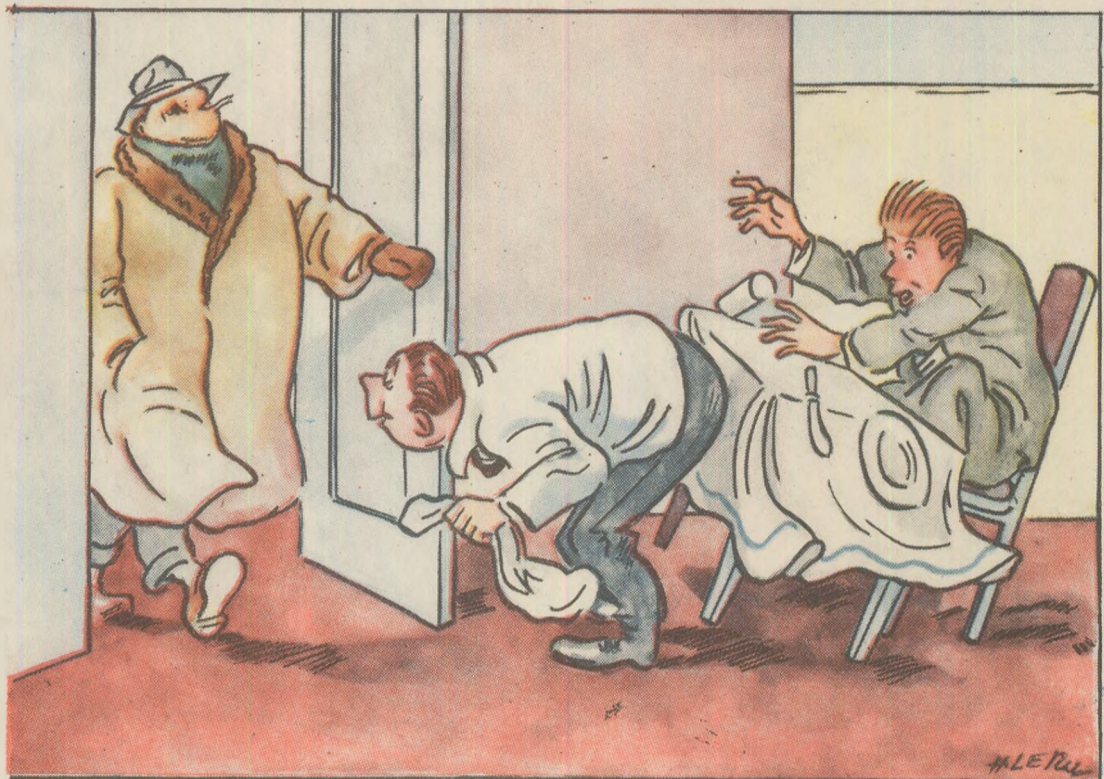
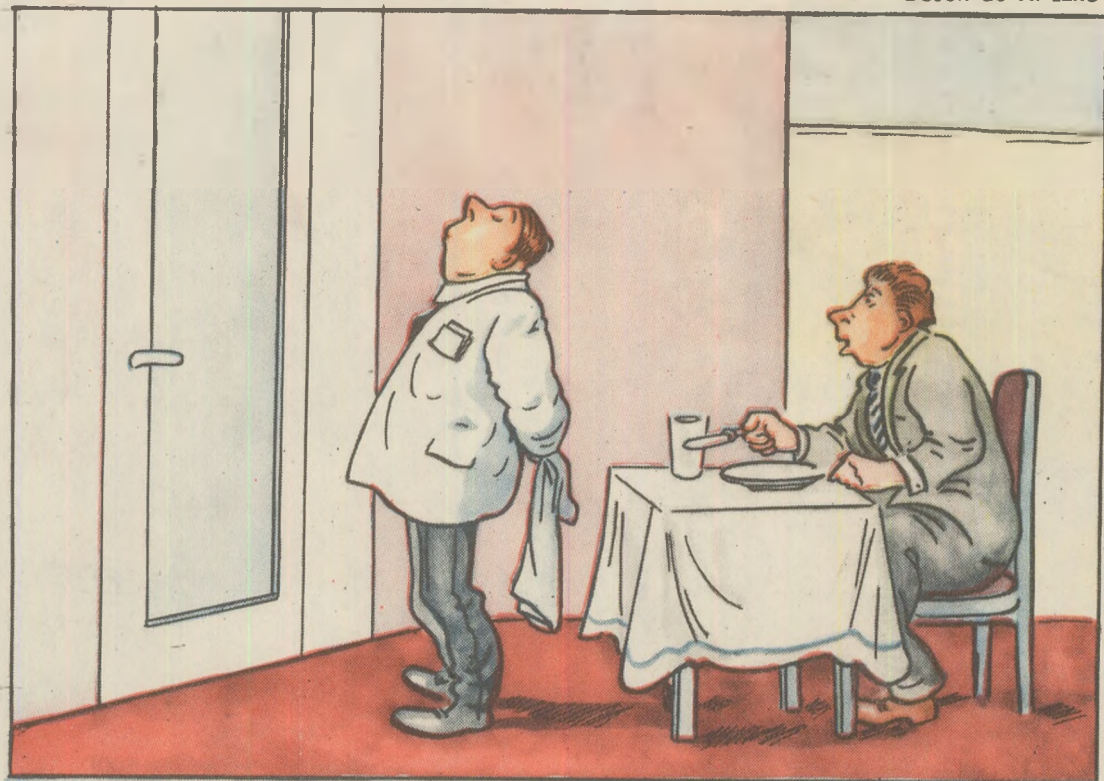
Cei care n-au apucat vechea universitate bucureșteană, poate nu știu că colțul ei dinspre bulevardul Bălcescu, în loc de ziduri a avut o grădiniță unde drumeții, ba și studenții mai lenevoși, stăteau vara la răcoare. Era pe vremea cînd moș Marin, ușierul cu favorite albe cit două caiere de lînă plăvișă și o pereche de case la mahala, ciupea de sărbători pe profesori și învățăcei cu un peștel de mucava slinoasă pe care scria „La mulți ani”. Cînd nea Iancu Macferlan, cu plete negre sub o pălărie întunecoasă cit roata carului, cu pelerină neagră cit un prostovol de prins pește, rămînea dator cu anii la „birturile economice” și la examenele facultății de drept. Cam pe atunci am învățat și eu, tiriș-grăpiș, la cea de litere.

Cînd a venit sorocul examenului de licență la limba franțuzească, era o zi de arșiță deși intrau tocurile în asfaltul caldarimului. Sala de sus, tam uitat numele, gema de candidați și candidate. Profesorul, un om gras și scurt, cu chipul ras, ca de șerbet de zmeură, a venit în ziua aceea cu un avantaj mititel. Era foarte boieros. Avea toane primejdioase. Ii sărea țandăra din te mirt ce. Eu am scăpat, chipurile, cu fața curată; dar prietenul meu Nazo, căruia îi venea rîndul la frecătura de gilce galice, cînd să cobor scara, m'apuca de minecă:

- Un-te duci?
- Unde-oi vedea cu ochii!..
- Și eu?
- Fă ce știi.
- Păi, nu știu nimic.
- Și ce să-ți fac?
- Să-mi suflî.
- Dacă m'aude?
- Se face nisnai.
- Creezi?...
- Ce să cred? Ține mult să mă treacă.

Intrăm în sală, prietenul ia loc în banca întâi, eu în a doua, profesorul, pe catedră, răsfire avantajul, se gîndește, se gîndește, își răsucește ca un șurub inelul din deget, tușește și zice:

- Ce ai citit din Lamartine?
- Le crucificis și sughite prietenul cu x la coadă.



FĂRĂ CUVINTE!

- Fi, fi, crucifil... îi șoptesc eu.
- Fi, fi... sughite iar prietenul.

Sala explodează de ris ca un cazan cu apă. Profesorul își părăsește nellpsitu-i zimbet volterian, ride de-a binelea. Rid și eu. Ride și soarele în geamurile de-un stinjen. Ride și Eliade pe soclul lui de piatră... Ce era?... Ce se-ntimplase?... Fi pe franțuzește este o interjecție care arată dezgust, dispreț, lehamite; cum am zice noi: Rușine!... Mascara!... Halal!..

Și, mai cu risul, mai cu una, mai cu alta, vorba ceea: a mers cruda cu nesărata. Prietenul a trecut hopul și am băut aldămașul cu niște halbe

de bere ca gheața, colo în fișia de grădiniță de la berăria „Căpitanul” din spatele statuii lui Lazăr.

*

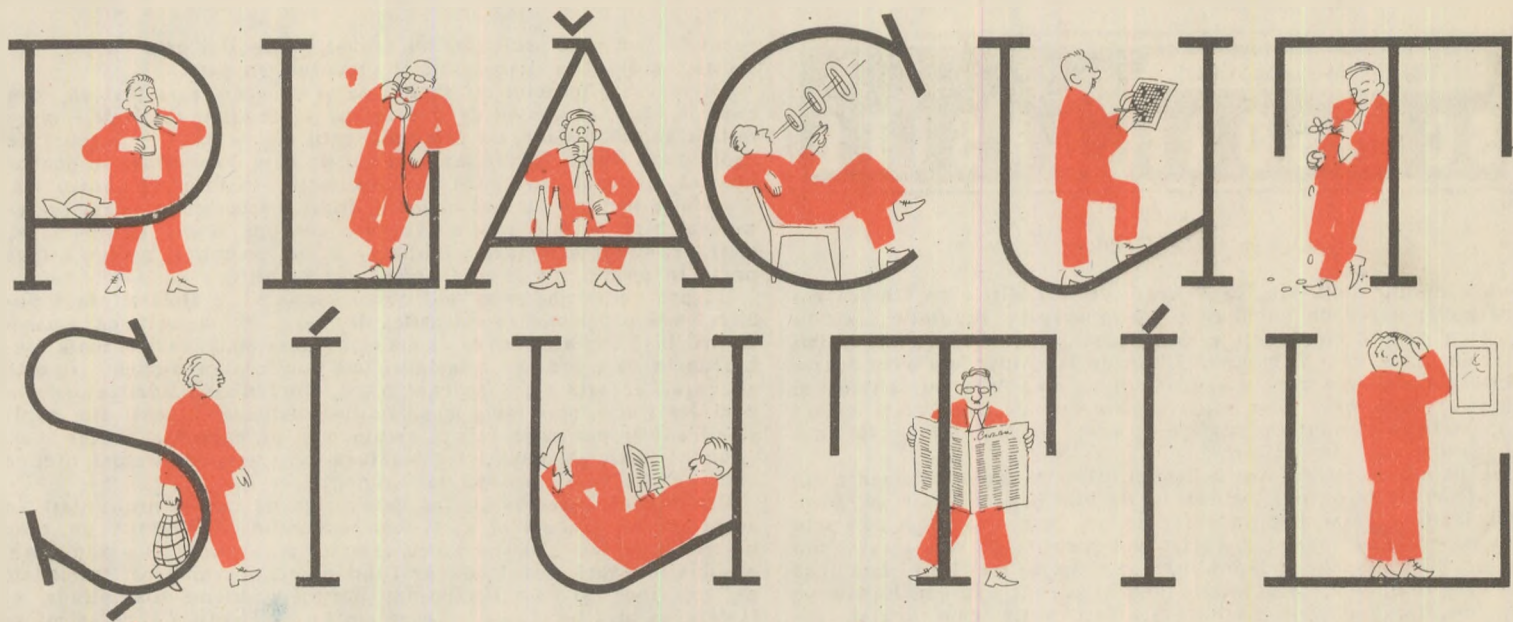
Halal de examen!.. Halal de licență!.. va zice careva. Da, da, așa este; dar asemenea pozne se întimplau și prin străinătățile apusului. Într-o istorie de vreo o mie de pagini a literaturii franceze, cumpărată la anticar, ce credeți că am aflat? O fițică mai subțire ca foaia de ceapă, lungă de un decimetru, lată de 7 centimetri, împăturită în nouă bucățele cit nouă bilete de tramvai. Pe-o parte și pe alta, cu litere de tipar să le citești

cu lupa, este biografia poetului atit de popular în vremea lui, Beranger. Fițuca este o filă ruptă dintr-un manual-unealtă de copiat la examene scrise. Și a cui credeți că a fost istoria asta tipărită la Paris în 1884? Fostele proprietare sînt iscălite pe coperta interioară: Emma și Ketty, 1885, 4 septembrie. Au studiat, nici vorbă, la Sorbona. Una din ele, precum arată și numele de familie de pe copertă, a fost doamnă de onoare la palatul regal.

Una din acele boieroaice care-și privea prin Iornion țărani de pe moșie, strîmba din nas și zicea: „Fi, les ot-lains!..”

Adică: „Scirbele dracului!..”





La biroul tehnic este o plăcere
Să lucrezi cu Sică, zilnic se bea bere,
Sandvișuri cu icre, chiftelele, șuncă...
(O gustare bună dă elan în muncă)
Mateescu spune glume piperate,
Nici nu știu de unde naiba le mai scoate
Că mereu aduce câte una nouă.
Și astfel veselia ține pînă la două
Cînd tot colectivul ne-apucăm de treabă
Fără zăpăceală și fără de grabă
Fiindcă pînă la ora trei și jumătate
Rezolvăm temeinic treburile toate,
Ba ne mai rămîne și timp berechet
Să mai dăm o raită din nou la bufet.
Dacă individul e deștept și copt
Face-n două ceasuri cît fac alții-n opt.
În orice muncă, important e stilul,
Să-mpLETEȘTI „plăcutul” trainic, cu „utilul”.
Dar și colectivul... nimeni nu-l întrece,
Nouă înși destoinici și cu Sică, zece.
Unu’ ta problema și o înregistrează,
Altul face schița, altul calculează,
Eu, unul, de pildă, hașurez desenul,
(Secțiuni și umbre) și trazesz terenul
Cu mărunte lini, cum e obiceiul,
După care altul scrie cu condeiul
Literele drepte, cifrele rotunde,
Apoi vine Neagu, cel care răspunde
De exactitatea schițelor lucrate,
El privește schița, o dă lui Stamate
Care-o stampilează și îi pune data,
Gică o admiră, Pîrou spune „gata”
Pregătind lucrările mapa și agrafa,
După care Sică și-aplică parafa,
O parafă largă ca de responsabil
Categorisită sub „indescifrabil”.
Treaba în felul ăsta merge ca pe roate
Datorită muncii noastre divizate.

Dar de-o vreme umblă diferite zvonuri
Spuse fără jenă, pe diverse tonuri,
Cum că anumite oîrfuri ar fi spus
(Virfuri situate, mă rog, foarte sus)
Că biroul nostru tehnic e-un model
De organizare proastă și căi cel
Mai grozav exemplu de-organism umflat
Din întregul nostru aparat de stat,
Unde zece oameni (e vorba de noi)
Fac aceeași treabă cît ar face-o doi.
Că în forma asta nu-i folositor
Și că denumirea de „bugetivor”
I se potrivește minunat, drept care
Trebuie să aibă loc o amputare.
Noi am dat din umeri și ne-am zis: „Firește
Unde-i feticie, invidia crește”.
Și-n continuare ne-am văzut de treabă
Fără zăpăceală și fără de grabă
ÎmpLETIND „plăcutul” zilnic cu „utilul”
(La noi nu se prinde zvonul și fitiful)
Zvonul totdeauna, știți cred foarte bine,
Prinde rădăcină numai cînd conține,
Or, în cazul nostru, nu prea este... cazul.

Dar peste trei zile a-nceput necazul:
Șeful cel mai mare l-a chemat pe Sică
Și i-a spus cam rece: - Care oa să zică

La biroul tehnic de vreo cîțeva ani
Ristpim metodic oameni, timp și bani.
Cum de nu-i dai seama că-ntreții un haos?
- Deh, avem și lipsuri...

- Ba aveți adaos!
L-a-nterupt energic șeful cel mai mare,
Fulgerînd pe Sică ce sta în picioare.
- Opt înși într-adaos, nu crezi că-i prea mult?
- Să vedeți, răspunse...

- Nici nu vreau să-ascult,
Îți acord o lună începînd de ieri
Timp de chibzuială, ca să mi-i transferi
De cei opt de care țiam vorbit mai sus
Într-o muncă unde să nu fie-n plus.

Au trecut trei zile, cinci, o săptămînă
Și încă alte două, rămăsese pînă
Să se îplinească luna acordată
Patru sau cinci zile, o nimica toată.
De la tehnic nimeni n-are gînd să plece,
Numărăm tot nouă și cu Sică, zece.
Cum să ne transfere? După ce criterii?
Sică nu e-n stare să facă mizerii
Și-apoi dacă judeci faptele mai bine
Fără noi sînt sigur că nici nu-i conține:

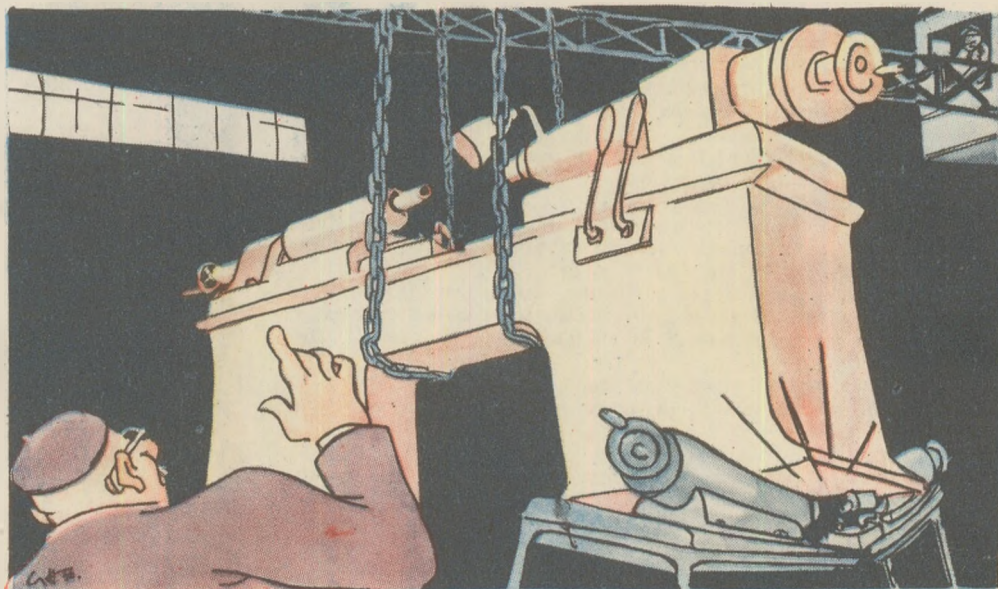
Mai o glumă bună... un pahar de bere...
Muncă divizată... cum să ne transfere?
Și-ntr-o dimineață, simțindu-se-n stare
A bătut la ușa șefului cel mare,
Și i-a spus ritos că nu-i competent
Să transfere oameni, că toți au talent
Pentru munca ăsta, că nici n-are vreme
Să se preocupe cu-astfel de probleme,
Că numai la cadre se găsesc dosare,
Fișe și-alte chestii asemănătoare
Și că el propune, socotînd corect,
Pentru-a se obține cel mai bun efect,
Să se angajeze două sau trei fete
Care să studieze calm, pe îndelete,
Cine să rămînă și cine să plece
Din cel nouă oameni și cu Sică, zece.

Morala:

Nu pot spune sigur, dar s-a afirmat
Că „proiectul Sică” ar fi aprobat.
Textul biblic spune parcă tot așa:
„Celui care are i se va mai da.”

MIRCEA PAVELESCU

Mai sînt unii care cred că odată cu introducerea tehnicii moderne, mașinile vechi pot
fi aruncate la fier vechi.



- Nu este nimic, dă-i înainte... Asta o să lucreze cît două!

Desen de H. GUTTMAN

Excursiile urzicii

de C. CRISTOBALD

(Prima rută: Ploești-Agnita-Cluj)

„Urzica” ia laudabila inițiativă de a organiza o serie de plăcute excursii prin țară, în scop instructiv: pentru o mai bună cunoaștere a feluritelor localități, instituții, întreprinderi și... persoane, care prezintă un deosebit interes... turistic.

Prima excursie o facem pe ruta Ploești-Agnita-Cluj.

Salutări din Ploești!

Vizitând acest frumos oraș, constatăm în primul rând că el are, în cadrul întreprinderii comunale, un admirabil serviciu de salubritate, iar acest serviciu are un admirabil șef: pe tovarășul Gheorghe Nicolescu. Acest șef al acestui serviciu ține aici o ordine desăvârșită: în special păstrează cu mare grijă sculele și uneltele destinate curățării orașului, pentru ca ele să nu se uzeze. Așa că sînt mereu în foarte bună stare. În cea mai bună stare e însă totdeauna... șeful: în bună stare... de ebrietate. (E un șef modest; nu e niciodată amețit de... succese în muncă).

Să călcăm încet, să nu se... trezească.
Și să ne continuăm excursia.

Monumente istorice

Vizităm acum uzina „1 Mai”. Aici putem admira două monumente aproape istorice: un cuptor de inducție, și pe tovarășul inginer Divo Ion. Cuptorul începe să devină istoric, deoarece stă de peste un an neîntrebuințat, iar inginerul Divo e un... monument de indiferență față de această mașină și de interesele întreprinderii.

Cuptorul e nou-nouț, de fabricație sovietică, destinat topirii oțelurilor speciale și are o capacitate mare. Tovarășul inginer are însă o capacitate mică.

Între cuptor și inginer e o simpatie reciprocă: fiecare i-o... coace celuilalt. Cuptorul... arde de dorința de a-l vedea o dată la față pe inginer, iar inginerul se... topește de dragul altor uzine, unde trimite la topit oțelul rapid, deși operația ar putea fi făcută pe loc, în fabrică, în cuptorul ei.

Dar muncitorii de la „1 Mai”, care sînt solidari cu interesele întreprinderii, au încredere și spun: acum îl avem inginer pe tovarășul Divo și sîntem în luna februarie. Nu e nimic: o să vină în curînd și luna lui... cuptor.

Intreceri

La întreprinderea „Macazul” din Ploești putem asista la niște palpitante întreceri între doi strungari: Roșu Ion și Vlaicu Vasile. Respectivii lucrează piese de schimb pentru mașini agricole. Chiar dacă lucrează la același strung, fiecare dă alte rezultate.

Obiectivul întrecerilor dintre ei diferă: Vlaicu Vasile se întrece să dea piese bune, iar Roșu Ion să dea rebuturi.

Tovarășul strungar Roșu Ion, continuînd însă să muncească așa, de fapt se... întrece cu gluma.

Excursioniștii din Agnita

După ce am vizitat Ploeștiul, continuăm excursia în direcția Agnita (regiunea Stalin).

Pe aceste meleaguri ne întîlnim cu doi celebri excursioniști: tovarășul Gheorghe Podăreanu, șeful punctului agricol raional Agnita, și tovarășul Ion Popovici de la secția combustibil a sfatului popular raional.

Sînt niște excursioniști foarte activi și care au foarte dezvoltat sentimentul... familial.

Podăreanu cînd pleacă în deplasare pe trei zile, „în interes de serviciu” prin comunele raionului, șta în prima zi cite o oră-două în comunele Marpod, Chirpăr și în satul Țichindeal, iar celelalte două zile le petrece liniștit în comuna natală Noerich, în sinul familiei. (Pentru plăcerile sale în familie, încasează bineînțeles de la raion... diurne și „cheltulele de deplasare”).

Popovici cînd are o nuntă în familie, în satul Benești, nu lipsește, doamne ferește, nemotivat, trei zile de la serviciu. Om ordonat, cere o... delegație pentru deplasare „în interes de serviciu” la Benești. Și șefii săi îi fac... serviciul și i-o dau. (Pentru eforturile făcute dînd la nuntă, încasează bineînțeles de la serviciu... diurne și „cheltulele de deplasare”).

Și, fiindcă punctul agricol se ocupă cu însămînțările, iar secția combustibil cu încălzitul, reiese că între excursionistul de la punctul agricol și excursionistul de la secția combustibil e o perfectă asemănare: amîndoi sînt... sămînță de soi și amîndoi, con-

tinînd acest gen de excursii, riscă să se... ardă.

Turism la Cluj, la „Ianoș Herbak”

Din raionul Agnita cotim puțin (vreo... 150 de kilometri) la sfînga, - și ajungem în orașul Cluj.

Aici constatînd că, după atîta excursie, ni s-au rupt pingelele la bocanci, luăm alții de la fabrica de încălțăminte „Ianoș Herbak”. Dar cînd să-i încălțăm, vedem că unii sînt lucrați bine, iar alții prost. În fața acestui curios fenomen, ne ducem la fabrică și întrebăm cu severitate: De ce nu sînt lucrați prost toți bocancii? La care ni se răspunde cu scuze: Fiindcă n-au toate secțiile fabricii... turiștii Răspunsul ne convinge. Aceasta e cauza: numai la secția „texturi și cataramă” sînt. Sînt doi: tovarășii Horvath Ludovic și Lazăr Iosif. În timp ce mașinile de fabricat texturi sînt în funcțiune, ei - în loc să le supravegheze - fac... vizite prin fabrică, citește ziarul și stau de vorbă. În acest timp, din mașinile nereglate cum trebuie, ies uneori texturi strîmbe, altelei fără cap, îngreunîndu-se astfel și munca altor secții care folosesc texturi la fabricarea încălțămîntei. Dar fiindcă nu sînt la toate secțiile turiști, nu ies toți bocancii lucrați prost. Asta-i explicația.

Și un... anti-turist

E tovarășul Flurea Dumitru care lucrează la „secția cuie de lemn”. El e cu totul împotriva excursiilor și a turismului. Nu se mișcă de loc din secție în timpul lucrului. Nu se mișcă, fiindcă... doarme. Doarme, ziua în amiaza mare, lîngă cuptorul de încălzit tobele de uscat. Incolo, e om... deștept.

Talpa e bani!

Și e rău cînd lucrează omul... adormit. Dovadă: la secția de ștanțat talpă, din cauza felului neglijent de a lucra al tovarășului Penzea Istvan, s-a înregistrat într-o lună o mare pierdere de crupon, însumînd mulți bani.

Noroc că sînt și altfel de muncitori. În aceeași secție, tot la crupon, tovarășul Boncea Alexandru a realizat în luna următoare... economii.

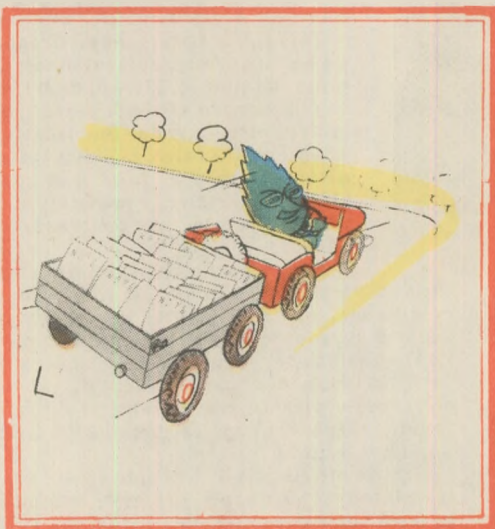
Urmiîndu-i exemplul, ar putea tovarășul Penzea să mai facă și el economie de... risipă.

Sfîrșitul excursiei

Și încheiem excursia noastră, vizitînd „expoziția cu vînzare” pe care fabrica „Ianoș Herbak” a organizat-o la Cluj cu produsele ei.

Printre cei ce au venit să cumpere încălțăminte de la această expoziție au fost și doi maiștri din fabrică: tovarășul Covaci Andrei de la secția de încălțăminte pentru copii și tovarășul Hegindus Alexandru de la secția de tălpuit încălțăminte bărbătească. Dar să vedeți drăcele! Amîndoi maiștrii s-au arătat foarte nemulțumiți de bocancii pentru copii pe care voiau să-i cumpere. Și știți care a fost „frumusețea” acestei întîmplări? Următoarea: încălțămîntea cu pricina trecuse în fabrică chiar prin mîinile dumnealor!

Și de-atunci umblă printre... excursioniștii și turiștii din Cluj proverbul: Ce încălțăminte ție nu-ți place, altuia nu-i face!





DESPRE DRAGOSTE ȘI TRANSFER

de MARTIN DAWER

Erau tineri. Planificau la întreprinderi diferite din cadrul aceluiași minister și se cunoscuseră cu ocazia unui instructaj profesional. Lui îi zicea Petrescu Conabie. Colegii însă îl porecliseră Corabie și asta din pricina mersului său legănat care se mănă cu al unei corăbii pe vreme de furtună. Ea însă îl alinta cu diminutivul „Corăbel”, iar el, deși numele ei de botez era Nadia, îi spunea „Năsuca”, asta ca o mică aluzie la inexistența vârfului de nas.

Se iubeau mult, frenetic, așa cum iubești în viață doar o dată... Seara, așezați la marginea lacului din Cișmigiu, priveau romantica oglindire a lunii și încreșturile pe care tremurul poznaș al apelor le săpa pe tenul ei strălucitor și imaculat. El îi declama poeziile pe care le comitea în timpul orelor de lucru și pe lângă care, „Lucefărul” eminescian îi se părea ei o slabă licărire de opal. Apoi, în adierea răcoroasă a serii, o privea drept în ochi și buzele îi se apropiiau atât de mult încât

luna, ~ fată bătrână cu educație arhaică - se retrăgea revoltată, galbenă de invidie, în spatele unui nor plumburiu...

Într-un tirziu, porneau încet spre casă făcându-și confidențe și făurindu-și vise de viitor. Ea îi făgăduia că o să-l urmeze pînă la capătul pămîntului, unde el urma să planifice circulația interplanetară a viitorilor excursioniști atomici... Intenționau să se căsătorească imediat ce el va urca pe scara fericii cu două clase de salarizare și își jurau reciproc dragoste eternă. Și după cîteva luni de dublu-cros, petrecute în freamătul nerăbdării lor tinerești, veni și evenimentul mult așteptat. Corăbel săltă cele două trepte rivnite, dar se trezi în mod neprevăzut pe platforma schemei unei întreprinderi din Buzău, unde-l propulsase un transfer ministerial, ignorant și insensibil la dragostea lui pătimașă.

Pămîntul fiind rotund, oricine are latitudinea să-și imagineze capătul lui acolo unde găsește de cuvîntă. Așa făcu și Năsuca. Cînd află de dezastrul transferului, îi mărturisî dezamăgîtului Corăbel că, pentru ea, capătul planetei se află la bariera Bucureștiului. Înundă deci peronul Gării de Nord cu șuvoaie de lacrimi, iar Corăbel se lăsa în voia valurilor vieții, purtat spre capătul lumii de acceleratul de Moldova.

Totuși, o asemenea dragoste putea ușor supraviețui unei distanțe de numai 130 kilometri, așa că, în fiecare sîmbătă seara, „exilatul” intra în rada Bucureștiului și nu ridica ancora decît luni, dis-de-dimineață, după o zi căptușită cu fericire, promisiuni și planuri țesute în tovărășia Năsucei.

Preocupările celor doi îndrăgostiți coborîseră însă din sferile înalte înspre cele prozaice. Țelul spre care navigau acum era urgenta transferare a lui Corăbel. Pentru asta însă, trebuiau să găsească mai întîi instrumentul care netezește etapele colțuroase și spinoase ale vieții de funcționar, adică ceea ce se cheamă în limbaj popular o „pilă”.

Dar de unde pilă? Atît el cit și ea își frămîntau zi și noapte creierii, trecînd în revistă toate cunoștințele. Zadarnică trudă. Și, colac peste pupăză, în timpul aparițiilor sale duminicale, Năsuca îi mai și dăscălea:

- Ești moale! Stai, oftezi și compui poezii. Se poate să nu găsești și tu pe cineva? Ce, la ministerul ăsta nu sînt tot oameni ca și noi? Și la urma urmei, n-ai decît să te duci personal la ministru și să-i explici că ne iubim și nu se poate să nu te transfere. Crezi oare că ministrul n-are inimă?

- Se prea poate, incuviință Corăbel, numai că ministrul o să-mi spună: dacă fata te iubește cu adevărat, n-are decît să

te urmeze la Buzău. În definitiv, Buzău nu e capătul pămîntului.

Năsuca înghițea în sec și schimba vorba. Situația părea desperată și fără ieșire. Dar într-o frumoasă duminică de toamnă, zeli - probabil mai bine dispuși din cauza apropierii culesului viilor - se îndurară de cei doi îndrăgostiți și le trimiseră în cale pe Sandu, un vechi prieten de-al lui Corăbel. După bucuria revederii, Corăbel îi puse întrebarea pe care o adresa cu regularitate oricărui muritor pe care-l întîlnea, deși nu mai nutrea nici un fel de speranțe.

- ...Și... unde lucrezi tu acum?

- La un ministru, la cadre...

Corăbel și Năsuca simțiră simultan cîte un noduleț, în gîtlejurile respective. Apoi, cu răsufierea întretăiată, Corăbel bligui:

- La ce m-ai ministru?

Degajat, dar totodată mîndru de funcția pe care o îndeplinea în ciuda anilor săi tineri, Sandu furniză precizarea cerută. Cei doi înamorați rămăseră copleșiți, cu gurile căscate și ochii holbați. Ministerul din țara făgăduinții. Și Sandu, tînărul atît de corect și politic, dobîndi în imaginația lor entuziasmată asperitățile de „pilă”. Beți de bucurie, izbucniră în cor: „Valabil!” Apoi, îl tiră în primul bufet ivit în cale și, intrerupîndu-se, completîndu-se și corectîndu-se reciproc îl inițiară cu lux de amănunte în nefericita lor poveste de dragoste și de transfer.

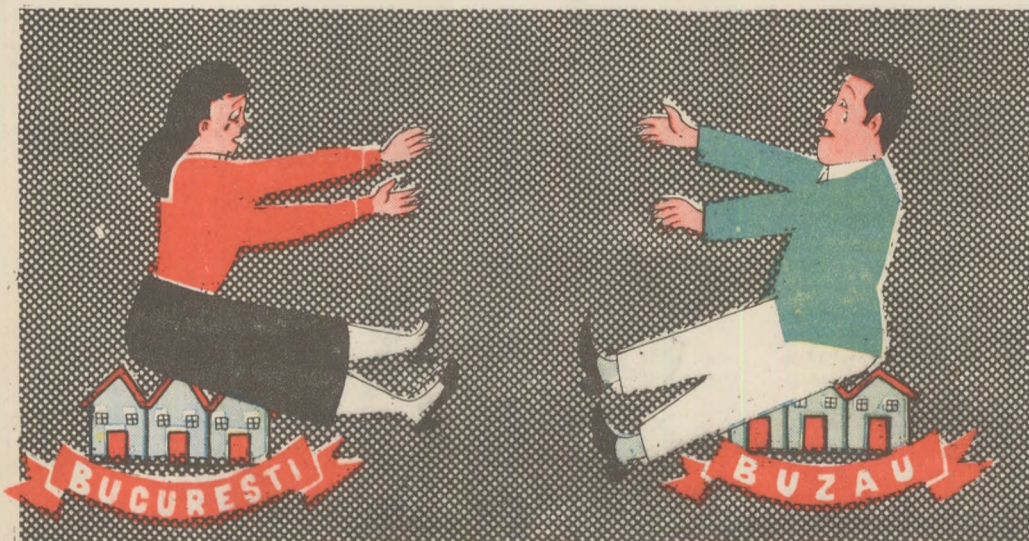
Dar Sandu nu se arăta mișcat de tirada celor doi îndrăgostiți. Spunea că în primul rînd transferul nu depinde numai de el, iar, în al doilea rînd începu să le țină o lungă prelegere bine orientată, în care înfieră cu vehemență intervenționismul, familiarismul și favoritismul. Zărînd însă lacrimile grele ce se iviră în reflectoarele Năsucei și mutra pleoștită a fostului său prieten de joacă, se înmuie și-l sfătui pe Corăbel să înainteze o cerere la ministru, promițîndu-i să facă tot ce-i va fi cu putință ca să-i ajute. La despărțire, îndrăgostiții ajunseră la concluzia că draguțul de Sandu este pentru ei formularul pe care se va completa certificatul lor de căsătorie, și, a doua zi, luni, trei plicuri își luară calea din Buzău spre București. Unul conținea o cerere către ministru, al doilea o scrisoare de reamintire a promisiunilor făcute spre domiciliul lui Sandu și al treilea către Năsuca, în care Corăbel o ruga ca cel puțin de trei ori pe zi să-l cheme pe Sandu la telefon și să-l piseze atît, pînă va reuși să-l înduplece.

Desele insistențe telefonice ale Năsucei nu întîrziară să-și arate efectul căci joi următoare, Corăbel primi o scrisoare din partea lui Sandu. „Ivindu-se întîmplător un post vacant, sînt bucuros că v-am putut ajuta să vă puteți dobîndi mult dorita voastră fericire conjugală. Transferul intră în vigoare chiar cu începere de vineri, așa că vă dorește mult noroc și fericire, Sandu”.

Corăbel nu mai avu răbdare să aștepte dispoziția oficială de transfer pe care întreprinderea la care lucra n-o primise încă. Lăsă totul baltă, își făcu bagajele și, cu primul tren, se îndreptă spre „capătul pămîntului”, spre țara visurilor, spre Năsuca.

Rezervîndu-și plăcerea de a citi în ochii iubitei surpriza bucuroasă a revederii, acostă la locuința ei, încărcat de valize și beatitudine. Dar spre nemărginita sa stupefacție o găsi pe Năsuca în brațele nemîngălatei sale mame, topită de plîns și înconjurată de un maldăr de geamantane. La neașteptata sa apariție, Năsuca schimbă pieptul matern cu cel corăbesc și, sughițînd și hohotînd, izbucni cu reproș:

- Ai văzut ce ne-a făcut nesuferitul ăla de prieten al tău? Și-a... și-a bătut joc de noi. În loc să te... M-a transferat pe mine la Buzău-hău-hău-hău...



UMOR de peste hotare

DACĂ NE UITĂM MAI INDEAPROAPE



Compozitor ?



Nu ! Poet !



Poet ?



Nu ! Compozitor !

Din „Ludas Mattyi” (Budapesta)

IN S. U. A.

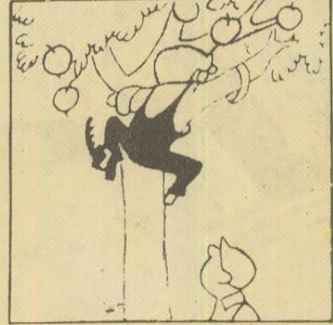


Din „Eulenspiegel” (Berlin - R. D. Germană)

Gubernul Indiei a interzis colportarea „comicsurilor”



Din „Szpilki” (Varşovia)



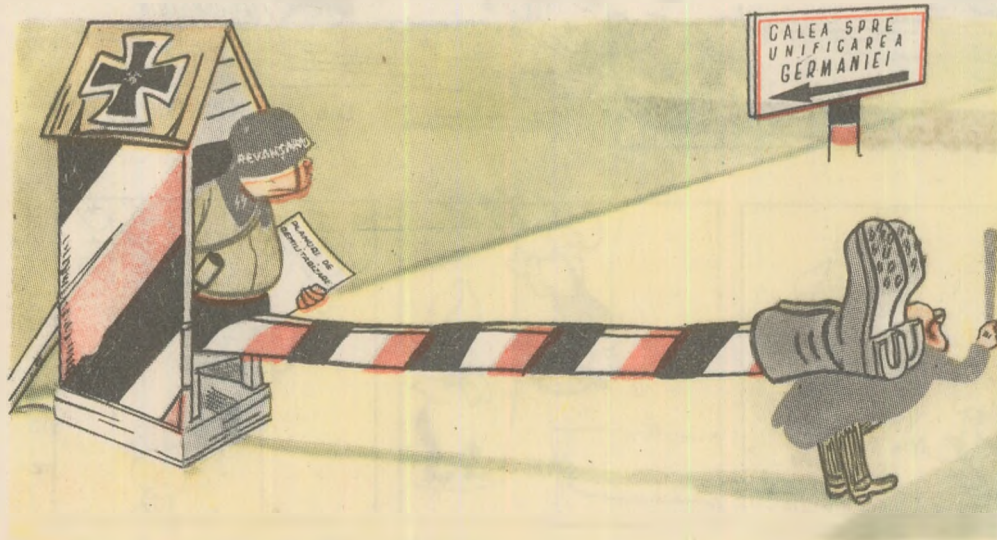
Din „Rohac” (Bratislava)



— La noi se încurajează arta, domnule, găsești pictori pe toate drumurile.

Desen de A. PAVEN

PE CALEA SPRE UNIFICAREA GERMANIEI



Desen din „Krokodil”, de BORIS EFIMOV

CHIFFRE

La Geneva, în cadrul discuțiilor cu privire la dezvoltarea legăturilor între Orient și Occident s-a propus înființarea unor „centre de informații” străine.

Să vedem despre ce e vorba.

În ziarul polonez „Sviate”, Stefan Mihalsky își informează destul de amănunțit cititorii asupra activității unui asemenea „centru” din Germania Occidentală, la care Mihalsky a colaborat direct.

Din cele povestite de sus-numitul autor nu este greu să ne formăm o părere asupra celor ce se petrec acolo.

Inchipuți-vă că sînteți la München și că, trecînd pe lângă Parcul Englezesc, observați niște cazărmi cenușii, cu trei etaje.

E dimineață. Din toate direcțiile vin spre cazărmi tot felul de oameni. Prezintă permisul la control, după care dispar în dosul unei uși înguste. Deși oamenii aceștia n-au nimic comun între ei, au totuși ceva ce-i aseamănă: aceeași privire stinsă, același mers deșelat, aceeași expresie morocănoasă și indiferentă. Parcă n-ar fi dormit destul, sau nu s-ar fi dres după beție, ori parcă n-ar fi mîncat îndeajuns. Ceva îi face să semene cu niște lupi încolțiți.

Încercați să vă informați de la un neamț!

~ Cine sînt oamenii ăștia?
 ~ Care oameni! Unde vedeți dv. oameni?
 ~ Uitați-vă, omul acesta.
 ~ Al Păi ăsta nu e om. ăsta e o voce.

~ Totuși e un om.
 ~ Vreți să spuneți „un fost om”. E un fost conte polonez. Celălalt e un fost ministru român. Al treilea e un fost președinte... Acum însă nu e decît o voce.

~ Nu înțeleg. Cîntă?

~ Nu.

~ Vorbește?

~ Nu.

~ Păi, ce face în calitate de „voce”?

~ Minte. Denaturează faptele și aștia la război.

~ Și cui aparține această voce care și-a pierdut omul?

~ ăștia toți sînt „vocile Americii” și ale „Europei Libere”. Aici e centrul lor european.

~ Centrul Serviciului de Informații al S. U. A. din Germania Occidentală?

~ Mai precis, centrul de spionaj.

~ Și care este, mă rog, diferența dintre un informator și un spion?

~ De fapt nici una. Un informator de la centrul din München este un spion cu state de activitate.

Dar să-l urmărim pe ghidul nostru, Stefan Mihalsky, și să dăm o raită prin cazărmi. Aici s-a instalat „Europa Liberă” cu secțiile sale, polonă, română, ungară, cehoslovacă. Colaboratorii se apucă alene de lucru, schimbînd între ei fraze stereotipe. Se aude un țacnît de foarfeci. Mi-rose a clei. Vocile „lucrează”.

La ora două, vocea își duce lu-

crarea la redactorul american care molfăindu-și țigara de foi, stă tolănit într-un fotoliu.

Vocea stă și așteaptă.

- Ia să vedem ce-ai mizgălit aici? mrlle redactorul. Lucruri arhicunoscute! Nici un bob de inventivitate! Niște prostii!

- Doar n-o să mă apuc să scriu adevărul! se ofărăște vocea.

- Nimeni nu-ți cere să scrii adevărul. Dar atunci când inventezi trebuie să fii inteligent, să ai imaginație, pentru ca să stirnești interesul, pentru ca oamenii să dea crezare barem pentru moment, celor citite... N-aveți nici un pic de talent.

- Nu cumva aveți pretenția ca pentru trei sute de mărci germane să vă scriu romane?

- Ia ascultă, Luminăția Voastră mîncată de molii, nu cumva îți închipui că o să plătim gras niște lepadături ca voi? Hal, cară-te de-aici!

În pauză, vocile se adună în grupuri și șușotesc între ele spunând că treburile merg prost, că nemții sînt nemulțumiți și că le-ar fi cerut americanilor lichidarea centrelor de informații.

- Se zice că vom fi transferați în insula Cipru, afirmă speriat un fost priț.

- Prostii! răspunde un fost ministru de externe.

- Englezii abia se mai mențin în Cipru.

- Ei, dacă nu în Cipru, atunci în Creta, cu alte cuvinte, cît mai departe. Parcă se vorbește ceva despre Portugalia...

Optimiștii caută să calmeze spiritele.

- Lăsați, o să treacă. Yankell nu se pot dispensa de noi. E drept că ne-am cam răsufat. Dar unde o să găsească alții? Mai buni decît noi nu există și nici nu vor exista.

În cursul lunii noiembrie, la cazărmile Centrului de Informații din München domnea o atmosferă de mare zarvă și agitație. Vocile strigau:

- Ați auzit? La Geneva s-a cerut ca în cadrul legăturilor să fim priții la Moscova.

- Cum? Nu se poate! Și sub ce formă?

- Sub forma de Centru de Informații. În sfârșit, va răsări soarele și pe ulița noastră!

Scepticii replicau:

- Măndoiesc să fie chiar așa! Habar n-aveți cu cine avem de-a face! Cei din Uniunea Sovietică știu foarte bine cine sîntem noi.

- Păi, dacă s-a cerut?

- Și ce răspuns s-a primit?

Speranțele s-au veștejit pe cît de repede înfloriseră. O voce venită din cabinetul redactorului comunică cu mîhnire:

- Uniunea Sovietică a răspuns că n-are loc pentru lepadături.

- Da... Atunci n-ar fi rău să ne mutăm pe vreo insulă din Oceanul Pacific. Acolo e cald, n-ai nevoie de îmbrăcăminte și găsești banane la discreție...

Mac Andron
(din „Krokodil” nr. 35)



COLONIALISTUL: — Brrr... umbră mai e de la o vreme pe aici, simt că-mi îngheață singele în vine l...

Î N L U M I N A F A P T E L O R

Supliment gratuit

În țările capitaliste, unde mărirea profitului și păcălirea clientului sînt la fel de libere, numeroși comercianți oferă mușterilor cadouri cît mai ademenitoare, în schimbul unui număr de tichete, pe care cumpărătorul le stringe cu mare cheltuielă și răbdare.

În alegerea unor asemenea suplimente gratuite, negustorii dau dovadă de mai multă sau mai puțină abilitate. Nici unul însă nu s-a dovedit mai dibaci, în alegerea „cadoului”, decît Mr. Ferguson, fabricant de cîrnați și alte specialități alimentare din Chicago, S.U.A., cadou oferit prin următoarea reclamă:

„Cînd veți aduna 36 tichete provenind de la cutiile noastre de conserve de carne sau mezeluri, veți putea întîlni - dacă sînteți celibatar - o tînără fată cu care noi ne angajăm să vă facem cunoștință. Sperăm că vă veți căsători în curînd, și că nu veți mai avea nevoie să vă pregătiți singur masa. Dar sperăm și că soția dv. va rămîne credincioasă conservelor noastre de carne și mezeluri”.

Oricum, în modul de viață ame-

rican s-a introdus un nou sistem: soții în conserve.

Cravate și ștreanguri

O importantă lucrare recentă a domnului Dick Warmer, cetățean american, vine să umple un gol foarte dureros în cultura occidentală. Cercetătorul american și-a încheiat de curînd și a încredințat tiparului voluminoasa-i operă, rod al unor studii și cercetări îndelungate și laborioase, intitulată „Arta de a înnoada o cravată”. Lucrarea cuprinde între altele descrierea științifică a 3.920 de chipuri în care se poate înnoada o cravată.

Aportul domnului Dick Warmer la propășirea modului de viață american este apreciat în mod unanim în cercurile oficiale. Totuși, se pare că autorul a fost sezisat asupra unei lacune importante a lucrării și a fost rugat s-o lichideze cît mai rapid. E vorba - după cum s-a discutat în anumite cercuri din Sud și din jurul senatorului McCarthy, - de necesitatea ca lucrarea domnului Warmer să cuprindă și un capitol special cu privire la cravatele pentru populația de culoare, cunoscutele ștreanguri ale lui Lynch, atît de folosite încă în Statele Unite ale Americii...

RECLAMAȚIE

Subsemnatul Oarfă Ilarie, forjar la Uzinele „23 August” din București, viu să vă reclam atitudinea nejustă a medicilor de la Policlinica „23 August”, care nici măcar o sută de zile concediu plătit n-au vrut să-mi acorde pe anul 1955. Astfel, simțindu-mă foarte rău de gură și nemaiputând să scot la capăt cu diferitele sarcini de pe lângă casă - așa, ca tot omul care mai crește o pasăre, un purcel și alte orătănii, plus un

gard de reparat sau un lemn de spart, m-am prezentat în fața comisiei medicale a sus-zisului serviciu medico-social ca fiind foarte grav bolnav de maseaua de minte la care degeaba trag că tot nu vrea să crească, și am solicitat un concediu pentru tratament mai îndelungat, care poate că mai crește - maseaua, nu tratamentul - și dacă n-o crește, am să o ud nițel la rădăcină ca să am de ce mă pînge de ameteți și pe viitor. Da' medicii de la policlinică nici n-au vrut să asculte de durerile mele actuale, și nici de gripa de acu' doi ani de pe urma căreia tot am ciupit eu vreo cîteva zeci de zile și asta cu sudoarea pumnului în masă și cu alte cuvinte frumoase potrivite cu împrejurarea. Care de astă

dată degeaba m-am ostenit, că medicii erau surzi ca turcu' la mănăstire, Toamna' d-ia am vorbit și eu ceva mai diplomatic de-au tresărit și pasagerii din tramvaiul 23, care are mai multă trecere pe lângă uzină decît mine care nu m-am ales decît cu o scrînteală la pumn, că au schimbat mesele alea moi de anu' trecut fără ca eu să știu, și cu o răgușeală de atîta mîngiere verbală cu care le-am arătat eu de ce e în stare un biet suferînd de gîlci ca mine. Odată cu prezenta reclamație, vă trimit și lacrimile forjei care prin molipsire s-a îmbolnăvit de amnezie și a și uitat cum mai arăt la față. Care tot medicii sînt vinovați, că dacă uitau și ei de concediile ce mi-au dat, poate că făceam jubileul și mă aflam în 56 cu speranțe noi. Așa, rămîn cu speranțe învechite, al dumneavoastră,

Vezi mai sus
(și de alții ca mine)
p. conf. VALERIU CORNEA



NEGRU PE ALB



În nr. 2081, din 10 ianuarie 1956 al ziarului „Scînteia Tineretului”, citim la pagina a III-a în articolul „Cicliștii romîni au plecat în Egipt”: *Simbătă dimineață echipa de ciclism a R. D. R., care va participa la Turul Egiptului, a părăsit Capitala plecînd pe calea aerului la Cairo.*

Nimic neobișnuit dacă ne gîndim că distanța mare care separă cele două orașe poate fi străbătută într-adevăr cel mai comod și cel mai repede într-un avion. Dar afirmația făcută de articol numai cu opt rînduri mai jos este de natură să stîrnească nedumerirea cititorilor. Aflăm astfel că: „În scurtul timp care mai rămîne sese pînă la plecarea trenului(?) am stat de vorbă cu etc., etc.

Fără îndoială e o incurcătură la mijloc. Astfel, cu o asemenea informare n-ar fi exclus să auzim că „Plecînd pe calea aerului, cu frenul, la Cairo, cicliștii romîni au suferit de... rău de mare”.

Tot în „Scînteia Tineretului”, tot în pagina a III-a, dar în

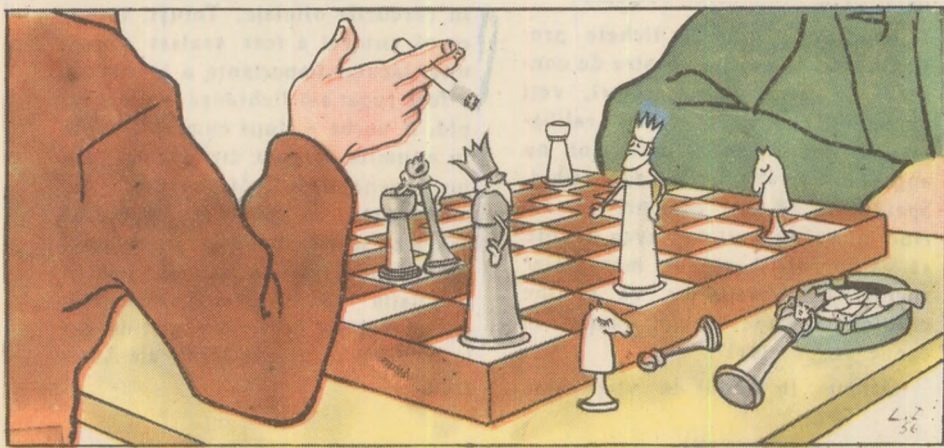
nr. 2077 din 5 ianuarie 1956, în articolul „Cortina D' Ampezzo își așteaptă oaspeții”, aflăm cu surprindere despre introducerea unor noi probe în întrecerile de schi. Articolul afirmă că „La Cortina, ei (schiorii) vor lua parte și la probele de alpinism”. Probabil că redactorul de... specialitate s-a referit la probele alpine ale schiului (slalom și coborît), dar aceasta este cu totul altceva.

În același articol, dar puțin mai jos, apreciindu-se șansele diferitelor țări la Olimpiada de iarnă, se scrie: „Printre concurenții cu multe șanse se numără și schiorii din S. U. A. mai cu seamă la probele feminine de coborît liberă (ca și cum ar fi și una oprită) și slalom la care participă puternica echipă Meade-Lawrence”.

Puternica „echipă” Meade-Lawrence este de fapt... o singură persoană.

Meade-Lawrence e numele unei sportive de dincolo de ocean. Ca față o cheamă Meade și Lawrence prin căsătorie. În schimb greșelile apărute în articolele mai sus citate constituie într-adevăr... o echipă

Desen de L. DARIAN



REGELE ALB CĂTRE CEL NEGRU : — Pînă mută ei, te fac un... șah ?

Cunoștințe folositoare

DESPRE CAUCIUC

de C. COSTACHE

Cauciucul e un material elastic, care adică - dacă tragi de el - se întinde.

Cînd cauciucul e fabrică, se numește „Cauciucul Quadrat” și fără să tragă de el întreprinderea „Tehnometal” - se întinde cu ea la o vastă corespondență, care durează de aproape un an.

„Cauciucul Quadrat” se întinde astfel:

1) Comandă întreprinderii „Tehnometal” 1400 perechi calapoade de aluminiu, de diferite mărimi, pentru șoșoni, indicînd termen de livrare: două luni.

2) Pînă să cadă „Cauciucul Quadrat” de acord cu „Tehnometalul”, trec patru luni.

3) „Cauciucul Quadrat” acceptă termenul propus de „Tehnometal” spre a-1 executa comanda: în viitoarele patru luni, și primește spre semnare contractul „Tehnometalului” în acest sens.

4) După o lună (a cincea lună!), „Cauciucul Quadrat” comunică „Tehnometalului” că nu poate semna contractul, cerînd să i se facă anumite modificări. („Tehnometalul” face din nou calculele necesare, pentru normarea produsului în lumina modificărilor cerute, și trimite după o lună „Cauciucului Quadrat” noul contract, spre semnare. Au trecut șase luni).

5) După o lună (... a șaptea lună!), „Cauciucul Quadrat” cere o nouă modificare a comenzii, și deci alt contract. („Tehnometalul” acceptă și această modificare și trimite - chiar a doua zi - noul contract. Au trecut șapte luni și o zi).

6) După 14 zile „Cauciucul Quadrat” cere „Tehnometalului” o nouă modificare a contractului. („Tehnometalul” acceptă și această modificare. Au trecut 7 luni și 15 zile. S-a intrat, așadar, în luna a opta!).

7) După o lună (...adică în luna a noua!), „Cauciucul Quadrat”... naște două adrese... gemene: una către întreprinderea „Tehnometal” și alta către... Secțiunea financiară a raionului Grivița Roșie. Pe întreprinderea „Tehnometal” o somează să-1 livreze urgent comanda, altfel o ține răspunzătoare de faptul că el, „Cauciucul Quadrat”, nu-și va îndeplini planul, iar secțiunii financiare îi reclamă întreprinderea „Tehnometal” cum că, din cauza ei, care nu i-a livrat la timp comanda, el, „Cauciucul Quadrat” nu și-a îndeplinit planul.

8) Secțiunea financiară cercetează cazul.

9) În timp ce comisia anchetează, lucrările ei sînt întrerupte de apariția vifloasă a unui salariat al „Cauciucului Quadrat” care vine, vine, vine, alergînd, alergînd, alergînd cu sufletul la gură, să ceară „Tehnometalului” o nouă... modificare a contractului!

10) Comisia de anchetă se declară lămurită.

Alte utilizări ale cauciucului

Din cauciuc se mai fabrică și bumeranguri. Bumerangul e un soi de bobînac cu elastic care, dacă întinzi de el prea mult, se întoarce îndărăt, izbindu-te în nas.

METODA
DE LASTRUȚULUI
ARAD

Struțul din poveste, cînd se află într-o situație dificilă, bagă capul în nisip și lasă corpul afară.

Tovarășul director Romoșan Ștefan, de la Direcția agricolă a fostului Sfat popular regional Arad, că să nu răspundă la o sezișare a „Urzicii”, neavînd la îndemînă nisip, a băgat sezișarea la dosar (unde a ținut-o timp de un an!), iar... simțul de răspundere și l-a lăsat (tot atîta timp) la voia în-țîmplării.

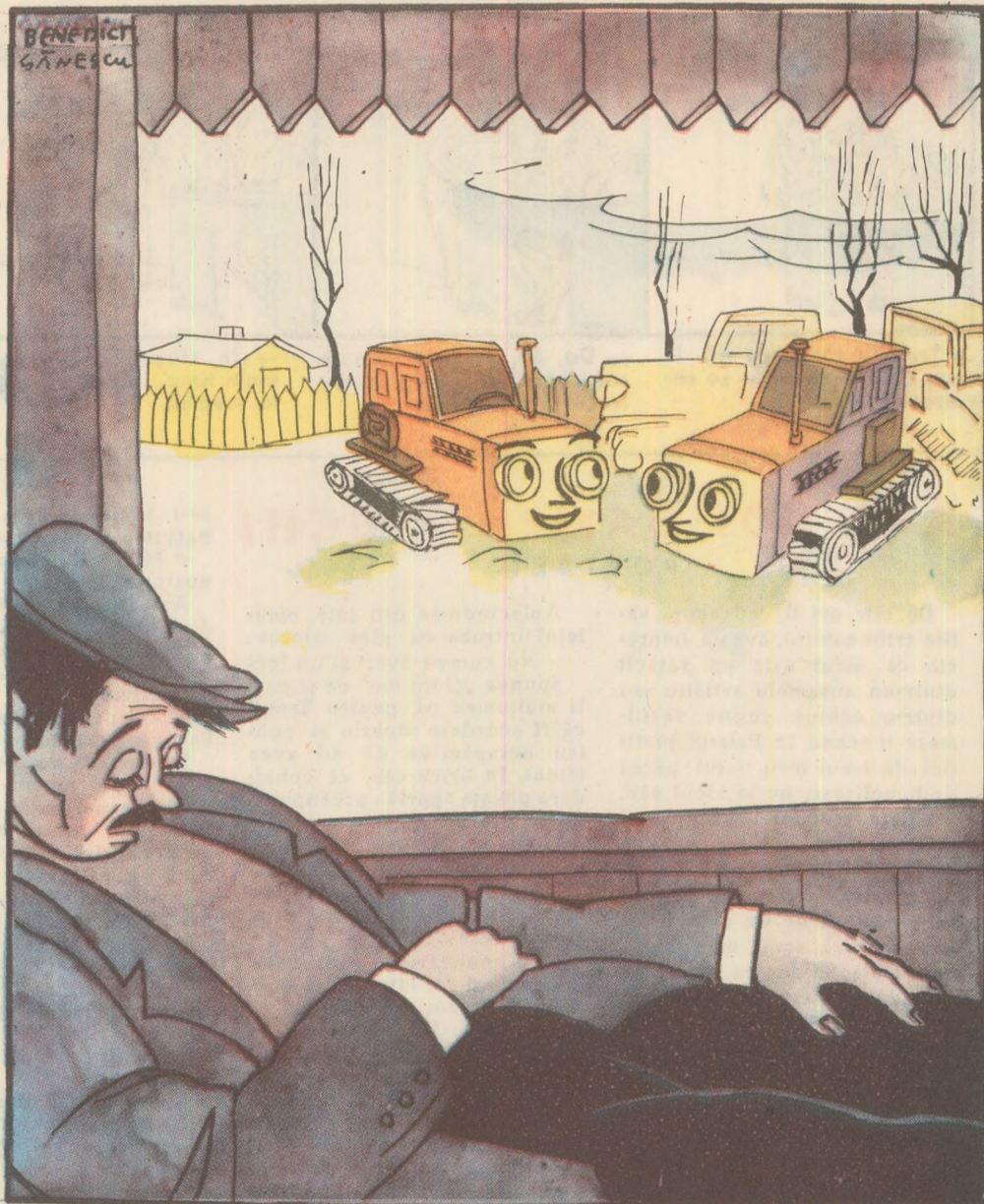
Concret: „Urzica” a sezișat (...în decembrie 1954!) această Direcție agricolă că la S. M. T. Neudorf și la G. A. C. „I. L. Caragiale” (ambele unități în raionul Lipova) sînt unele lipsuri serioase în muncă, de natură să prejudicieze simțitor activitatea și productivitatea acestor unități sau (în cazul S. M. T.-ului) a unităților pe care le deservesc.

Dar primînd această sezișare, tovarășul director Romoșan a procedat cum șușerăm: ca struțul. Punînd sezișarea la dosar. Punînd-o solid; pe timp de un an.

Și metoda s-a dovedit „bună”: vreme de un an, tovarășul director Romoșan, nevăzînd pe biroul său nici o sezișare, „n-a avut motive” să răspundă că n-a rezolvat (bine, la timp și toate) problemele ce i-au fost sezișate. Adică, timp de un an, vorba ceea: nici capul nu l-a durut.

L-a durut abia după un an. Cînd forul superior l-a descoperit... metoda. Și, pentru ingeniozitate, l-a felicitat cu sancțiunea cuvenită.

Iar noi... popularizăm sancționarea, pentru ca metoda tovarășului struț de la Arad să nu facă... puț.



TRACTOARELE: — Trebuie neapărat să-l dăm la reparat. Nu vezi, nu mișcă...

RISIPA

de SADI RUDEANU

- Tovarășe Costică!
- Da, tovarășe maistru...
- Măi frate, și luna asta ai rămas codaș...
- N-am rămas eu codaș... Mi-au luat-o alții înainte, tovarășe maistru...
- Și nu te întreb de ce?
- Ba mă întreb... Dar pînă să-mi răspund se face patru și plec acasă... Așa că vezi dumneata...
- Atunci uite, o să-ți răspund eu... Cum îți îndeplinești dumneata nor-ma?
- Sută la sută!
- Dar rebuturi ai?
- Tovarășe maistru, acuși e trei.
- Frate Costică, dumneata știi ce înseamnă rebut?
- Înseamnă că aștia de la magazie îmi caută nod în papură și-mi resping trînzeci la sută din piese!
- Nu. Rebut înseamnă risipă de material...
- Păi, le-am spus și eu,

dar parcă ai cu cine să te înțelegi?
- Și n-ai încercat să nu mai dai rebut?
- Păi eu nu dau rebut! Eu dau piese! Ei zic că-i rebut!...
- Și de ce n-ai spus în ședință?
- Am spus!
- Și ce-au răspuns?
- N-au răspuns nimic! Au început cu șicane!
- Adică?
- Au arătat citeva piese de-ale mele!
- Și erau bune?
- Tovarășe maistru, spuneai că o să-mi răspunzi și cînd colo văd că mă întreb...
- Bine! Care va să zică, mai întîi faci risipă de materiale... Știi ce urmează după asta?
- Știu... Gazeta de pe rețea...
- Nu, frate... Piesele rebutate unde merg?
- La retopit...
- Și e bine?
- E bine, ce, vrei să le arunce?

- Dar timpul care s-a pierdut cu ele prima dată și timpul în care le-ai lucrăat dumneata nu s-a pierdut de pomană?
- Nu, că am salariu...
- Și atunci cum rămîne cu folosirea din plin a celor 480 de minute?
- Rămîne... pe a doua zi!
- Care va să zică, faci risipă de materiale, și risipă de timp... Acum pricepi cine poartă vina urcării prețului de cost?
- Aștia de la magazie că dacă n-ar avea atîtea pretenții totul ar fi în regulă...
- Nu. Să-ți spun eu. Dumneata ești de vină că faci economie...
- Păi nu e bine?
- Nu, că faci economie de efort și risipă de neglijență...
- Ei, asta-i! Fac economie nu-i bine, fac risipă iar nu-i bine!... Aoleu! E trei fără un sfert și dumneata mă ții de vorbă!...
- Vrei să lucrezi?

- Nu, vreau să plec!
Nu spuneai chiar dumneata. Folosirea din plin a celor 480 de minute! Dacă nu încep acum cu pregătirile de plecare mă apucă 485! Poftim! Risipă de minute!
- Păi avem o mică ședință! Se dau primele!
- Zău? Și nu știi? Iau și eu primă?
- Nu cred!
- De ce?

- Păi, ca să-ți dea dumneata primă, înseamnă, să faci risipă...
- Ce fel de risipă?
- Risipă de bani!
- Cine s-a opus să iau primă?
- Aștia de la...
- Magazie?
- Nu! „Aștia” de la direcție!
- Ia uite frate! Mă mir! Că eu cu „aștia” nu aveam nimic!

Epigrame

Unui croitor de la o cooperativă de confecții

- „Hainele sînt gata, însă nu sînt bune!”
- „Doar sînt pe măsură”, croitorul spune.
- „Poate”, spun eu jalnic. „Poate, nu zic ba. „Or fi pe măsură, însă nu pe-a mea”.

Stroe la radio

Ce politicios e Stroe!
Tot ne roagă să-i dăm voie,
Fiindcă știe că pe unde
Nimeni nu-i poate răspunde.

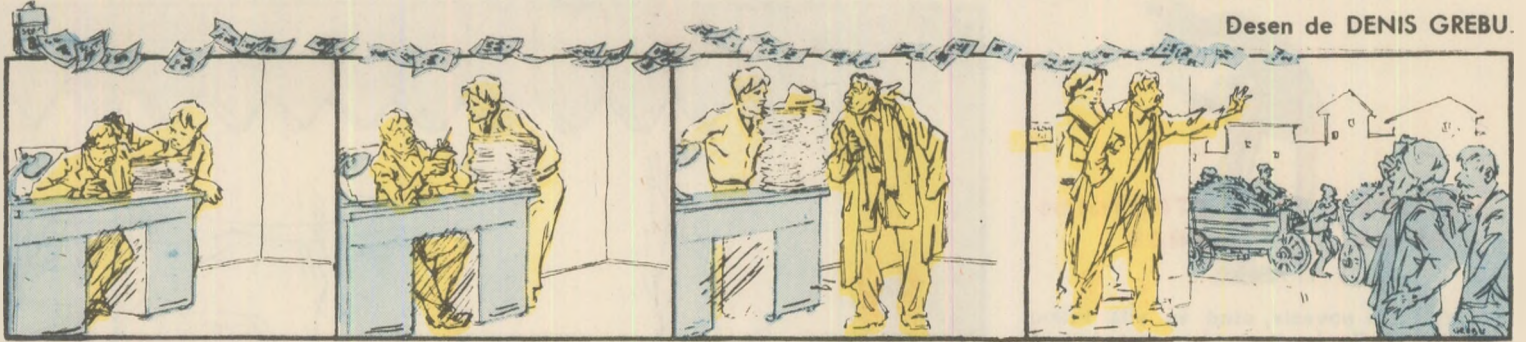
. În față la cinema...

S-a ținut de mine scai:
„N-aveți un bilet în plus?”
Iar eu, ca să scap i-am spus:
„Am în plus da-i de tramvai...”

Virgil Radovici

Inginerul agronom Babeş Aurel de la Statul popular al ratonului Stalin și delegatul topitoriei de în Albești, Voicu Gheorghe, nu s-au dus la timp în orașul Zărnești pentru a vedea în ce condiții se recoltează inul. Din această cauză, mulți țărani au adus inul în condiții necorespunzătoare la Centrul de colectare din Codlea.

Desen de DENIS GREBU.



— Trebuie să merg să le spun cetățenilor cum se recoltează inul...

— Da, da, trebuie neapărat... Fără întârziere... Mi-am trecut-o și-n plan...

— În sfârșit, mi-am făcut puțin timp... Cred că ajung la vreme...

— Am adus inul!... îl descărcăm!...
— Nu?! Nu se poate, că e încă verde, dar stați că vă spun îndată cum se recoltează...

ANI NOI, OAMENI VECHI

PORTRET

De câte ori îl vedeam pe sălile tribunalului, aveam impresia că omul este un răcicit dintr-un ansamblu artistic sau dintr-o echipă venită să filmeze o scenă în Palatul Justiției: la omul meu, totul părea lipit, nefiresc, ne la locul său.

Bătrîn, măruntel, uscățiv, cu mustața fără culoare dar cu certă intenție de a fi aproape neagră, avînd virfurile dirijate spre pomeții de un galben ca pergamentul, omul meu purta un barbișon, despre care nu știai dacă este în devenire sau o rămășiță a ceea ce a fost. Purta un baston ca o reclamă de artă populară, jumătate pi-rogravură artistică, jumătate pirlit nedibaci, cu sîrma.

Vioi, bătrînelul meu era în permanentă mișcare. Ca și alții, lucra pentru un „maestru” ca pescuitor de clienți. Probabil că fusese cîndva grefier, pentru că se descurca ușor printre termenii juridici, scoțea o copie, discuta o „speță”.

Avea metodele sale. Se proțapea în fața unei bănci pe care se aflau cîțiva cetățeni. Își apropia un interlocutor, pe care îl țintuia de un nasture sau de reverul hainei, nelăsîndu-l să se miște decît pe raza băncii asupra căreia își fixase obiectivul. Și începea sau continua, chipurile, o discuție fără nici un interes pentru vecin:

— Și, cum îți spuneam, îi zic președintelui: mă bătatule, nu îți-o lua în cap. Eu — îi ziceam — am fost ca tine. Nu uita că ai în fața ta un om care a fost peste douăzeci de ani președinte și prim. La mine nu încape proces pierdut. Uite așa... așa... așa... da și tu sentința, să fie așa cum spun eu. Și nu crezi că rămînea adversarul cu gura căscată? Și numai ce auzeai: se achită sau... plătește... sau, mă rog, după „speță”.

Ajuns aici, omulețul făcea o mică pauză, care trebuia să marcheze o odihnă binemeritată după cîștigarea procesului, apoi trăgea cu coada ochiului să vadă care dintre cei vizitați a ridicat capul sau l-a urmărit atent. Spre acesta se îndrepta acum cu țigara scoasă în grabă dintr-o tabacheră de carton presat, purtînd două capete de cai arăbești.

Aplecîndu-se din șale, omulețul întreba cu glas mîeros:

— Nu cumva aveți și un foc? Spunea „și un foc” ca și cum îi mulțumea și pentru faptul că îi acordase atenție și pentru perspectiva de a-l avea client. În orice caz, el considera gheața spartă: presupusul client era pe aproape.

Luat prin surprindere, presupusul viitor client se scobeia prin buzunare, timp în care omulețul nostru continua să peroreze:

— Îți spuneam eu, mă bătatule, nu-mi car clientul pe drumuri. Ai făcut înfățișarea, fă și achitarea. Du treaba pînă la capăt. Asta-l. Omul meu are de cules grîul sau... (aici omul nostru încerca să stabilească preocupările celui cu chibritul: țirgoțev sau sătean? și continua...) are de reparat unelte sau are vreun copil bolnav sau vreun bucluc cu atelierul... sau, mă rog, după cum era speța.

Chibritul era de mult aprins, dar omulețul nu se grăbea. Voia să spună tot ce avea de spus. Apoi se apleca spre cetățean, căruia flacăra chibritului îi ajunsese la deget. Amicul nostru surdeba:

— Pe omul cu necazuri, îi prjolește și chibritul...

Și după ce trăgea un fum, se apleca înțeleghător:

— Ai vreun necaz, mata?

Din cele zece țigări manevrate astfel — țigările erau plătite de maestru, ca făcînd parte din recuzita spectacolului — cel puțin una căpăta virtuți de undiță: omul se prindea în cîrlig. Mai la o parte avea loc următorul dialog:

— Dacă ai ceva... cumva, te dau pe mîna cuiva...

— Am... cum să nu am, că altminteri nu-mi pierdeam vremea pe aici.

— Ai să vezi pe mîna cui încapi. Uite, așa te scoate...

Omul nostru sucea palma cu podul în sus, ca să vadă și viitorul client cum cum e „așa”: într-adevăr, palma nu prezenta nici o asperitate în afara virnișoarelor galben-albăstrui care șanțuiau mîna.

— Și o să-mi la mult? Îndrăzne omul să stabilească, măcar cu aproximație, drepturile maestrului.

Aici, bătrînelul izbucnea în ris, apoi se sucea din călcîie, parcă în căutarea cuiva, căruia

să-i împărtășească ceva din naivitatea viitorului client:

— Mult? De... dacă nu-l cunoști, ai dreptate.

Asta însemna că-l iartă acum, de vreme ce nu-l cunoaște pe maestru, că i-a putut aduce asemenea injurie. Apoi se uita la victima:

— Vai de păcatele dumitale... Parcă nu se vede omul necăjit?

Bătrînelul nu risca să jignească pe nimeni niciodată. Avînd experiență, el știa că la tribunal sînt două feluri de necăjiți: cei care sînt chemați să plătească o despăgubire sau cei veniți s-o solicite. În ambele cazuri, oamenii se plîng: unul ca să obție cît mai mult, celălalt ca să plătească cît mai puțin. Compasiunea omului nostru se afla pe teren fertil.

— Vai de păcatele mele... spune omul.

Apoi, la braț uneori, alteori în urma cetățeanului, de teamă să nu-i scape, și uneori înaintea acestuia, cînd mergea la sigur cu victima — vreun biet țărăn — cei doi se îndreptau spre maestru.

Urma apoi tabloul doi. Din grăbit cum se arăta pînă acum, omulețul nostru se oprea brusc, scoțînd exagerat de respectuos, țigara din gură:

— Ssstt... Il vezi? Domnul ăla înalt, elegant, ăla-i avocatul nostru. (Omulețul se întregă din oficiu în familie: pricina devenea a „noastră”). Să nu-l deranjăm. Hai, ce zici? (Întrebarea era pusă cu un anumit scop: omul trebuia speriat puțin cu personalitatea celui care ar fi catadicsit să-i la cauza în mîinile sale. Dar dacă nu vrea? Nu-i mai bine să hotărîm împreună, să fim uniți acum: hai?)

Pentru reușita manevrei, adăuga:

— Vorbește cu un inspector general din minister. (Apoi cu un ton de regret, să-ți sfișie inima nu altceva!) Are omul niște legături eh, ce să mai zic...

În cîteva clipe, victima intra pe mîinile maestrului, care nu-i dădea mîna. Întîi, verificarea speței și a posibilităților, după care urma ori luarea de braț — stabilirea venitului — ori „stai pe aici...” — speța care nu poate fi mult aminată, decl onorar slab.

Omululețul cu baston popular, după încasarea drepturilor, se îndepărta nu fără a arunca o privire spre maestru: „trece-l pe agendă!”

Lovițura de grație: Justiția populară. Clienții din ce în ce mai rari: Justiția populară

nu avea nevoie de intermediari.

Degeaba se străduia omulețul nostru, căruia barbișonul îi devenise și mai alb și mai rar. Degeaba se străduia să arate — cui voia să-l mai asculte — cum vorbea el cu „președintele”, pe care — zicea — îl făcuse în ajun „marș” la table sau îi lăsase „potul” la pocher, numai să-l aibă la mîna.

De la o țigară întreagă altădată, trecuse la jumătăți. Toată dibăcia lui nu mai dădea roade. „Ăla înaltu”, „elegantu”, nu mai speria pe nimeni. Cariera omulețului era pe sfîrșite. Mai ales de cînd cu înfrîngerea de mai jos.

Cu zece jumătăți de țigară, pe care uneori le mai stîngea scuipînd discret peste scrum abia gîsească cîte un client. Cu un asemenea client, pescuit cu greu — se frîpse de trei ori stingînd țigara — se apropie de maestru.

— Ssst... Il vezi? Are ăsta niște legături... Uite-așa se are cu toți. Asta-i cineva mare de la minister.

Încîrligase două degete de care începu să tragă, chipurile cercînd să le despartă. Dar divorțul degetelor nu se arăta posibil, mai ales că amicul suferea de un reumatism deformant, care înlesnea menținerea simbiozei dactile.

Proaspătul pescuit s-a uitat la maestrul, care stătea de vorbă cu „cineva mare, de la minister...” Apoi privirea se îndreptă spre omulețul nostru. Viitorul client izbucni, în gura mare:

— Păi ăsta-i hoțul de mă reclamă... Ei, fir-ar...

Și se depărtă, spre marea amarăciune a „pescuitorului” căruia, nesincronizarea scenelor îi făcuse pocinoșul: unul pescuise pe reclamant, iar altul — că scăderea de veru lui mări se numărul pescuitorilor — pe reclamat.

Multă vreme amicul nostru cu barbișon și baston topor, tăia țigările în trei părți, chinîndu-se să proptească mușul în virful țigaretii de vișin.

Cînd l-am întîlnit ultima oară, se lăsase de... „pescuit” dar și de fumat.

Acum, îl văd uneori în Cișmigiu. Zilele trecute îmi spunea că s-a lăsat de tutun și că nu mai tușește:

— Mă supără... fumul și atmosfera din sala tribunalului. I-am spus că la tribunal, atmosfera devenise curată.

Dar nu m-a înțeles...
S. M. RUSU

Doctor URZICA

În dorința de a obține un interviu de la binecunoscutul nostru „Doctor Urzica”, am ciocănit într-o zi la ușa cabinetului său.

— Ce vă doare? ne-a întreat el.

— Faptul că mai există cîte unii bolnavi cărorora încă nu li s-a administrat tratamentul cuvenit! am răspuns noi, la fel de direct. Și, bazându-ne pe experiența dumneavoastră, am continuat, v-am ruga să împărtășiți și revistei noastre cîte unele aspecte din lupta ce o duceți pentru stîrpirea acestor maladii.

— Mai bune decît vorbele sînt faptele! a replicat el. Și, luînd o mîină de cartonașe de pe încercatul său birou, doctorul adăugă: Iată fișele astea. Publicați-le în loc de interviu, și veți avea suficiente aspecte din lupta pe care o duc.

Am ales o jumătate de duzină din fișele propuse. Iată-le:

Fișa medicală nr. 1

Numele bolnavei: Secția de planificare a Sfatului popular raional Rădăuți.

Diagnosticul: Amnezie.

Istoricul bolii: Boala durează de mai multă vreme. Cea mai recentă și mai puternică criză a avut loc în trimestrul IV al anului 1955, cînd bolnava a uitat cu desăvîrșire ordinea lunilor anului. Astfel, prin adresa nr. 12885 din 25 noiembrie, ea a cerut Sfatului popular al comunei Brodina să-și defalcheze planul de reparare a imobilelor pe trimestrul IV, ceea ce nu s-a putut executa, întrucît nu s-a precizat care an: 1956, 1957, 1960, etc. Asta, deoarece bolnava a uitat că trimestrul IV începe din luna octombrie, trimițînd adresa la 25 noiembrie.

Tratamentul indicat: Întrucît avem de a face cu un caz specific de pierdere de memorie derivată din neglijențomanie și birocratalepsie, se recomandă bolnavei o săpuneală bună, după care sîntem siguri că memoria își va relua precizia calendaristică.

Fișa medicală nr. 2

Numele bolnavului: Hamzea Bela, șeful atelierului de asamblare CFR-Sf. Gheorghie.

Diagnosticul: S. T. (adică sete mare).

Simptome: Suge (vin, țuică, plus alte băuturi).

Istoricul bolii: O istorie întregă: Se deapănă de obicei în timpul serviciului, cînd bolnavul prezintă altă pierdere de echilibru, cit și sustrageri de materiale. Curios este că bolnav e Hamzea, iar de suferit... suferă atelierul.

Tratamentul indicat: Se recomandă un tratament de hidroterapie pe cale bucală (adică în loc de țuică, apă). În ce privește sustragerea de materiale, un tratament pe cale judecătorească pentru ca bolnavul s-o apuce urgent pe altă cale.

Fișa medicală nr. 3

Numele bolnavului: Comitetul de întreprindere al întreprinderii de panificație „Gh. Doja” București.

Diagnosticul: Catalepsie.

Simptome: Nu vede, nu aude, nu mișcă.

Istoricul bolii: De un timp încoace n-a mai mișcat un deget, în ceea ce privește activitatea culturală, sportivă, etc.

Tratamentul indicat: Capul să fie frecat cu deosebită energie, iar membrii și membrele să fie scuturate pentru dezmoțire. La nevoie, puțină primeneală în conducere. Puțină de tot. De leac.

Fișa medicală nr. 4

Numele bolnavului: Mihalcea, șeful serviciului comercial de la Centrul mecanic Iași.

Diagnosticul: Strabism divergent.

Simptome: Un ochi la fîină și unul la... spîrt alb (slănina nu i-a trecut prin mîină).

Istoricul bolii: Avînd de a face cu un sac de fîină, bolnavul și-a pus mai întîi ochiul pe el, apoi a pus mîna pe el, apoi l-a dus acasă în stare de înconștiență. După aceea și-a pus ochiul numărul doi pe niște spîrt numărul unu (punînd totodată și „monopol” pe el) și aducînd instituției, în schimb, o cantitate egală de spîrt verde (diferența de preț la kilogram în favoarea bolnavului).

Tratamentul indicat: Fiînd vorba de o boală de ochi, cazul e... cu ochi și cu sprîncene. Întrucît

bolnavul și-a și manifestat preferința pentru spîrt, se indică o fricțiune pentru punerea în circulație a singelui și ieșirea din circulație a năravului.

Fișa medicală nr. 5

Numele bolnavei: Conducerea fabricii „Electroputere” - Craiova.

Diagnosticul: Bătaie... de joc (fără inimă).

Istoricul bolii: Cu ocazia renovării birourilor, i-a luat pe salariații de la lucru, punîndu-i să spele dușumelele, toaletele, ferestrele, etc.

Conducerea a fost satisfăcută că a realizat spălarea dușumelelor cu salariați calificați fără să scoată bani din casă și n-a mai socotit cît costă timpul pierdut de salariații scoși din producție. Satisfăcuți au mai fost și salariații care, dacă nu erau puși la treabă, n-aveau prilejul să facă puțină gimnastică.

ATENȚIUNE! BOALA ESTE CONTAGIOASĂ: sezisată de cele petrecute la Craiova, Direcția generală a industriei electrotehnice din Ministerul Energiei Electrice se solidarizează cu manifestările bolnavei.

Tratamentul indicat: Pentru început, o masivă doză de critică tovarășească. Dacă bolnavele persistă în atitudinile lor, se vor administra puternice hapuri de avertisment acidulat.

Fișa medicală nr. 6

Numele bolnavului: Bacz Ioan, responsabilul morii din Albești (raionul Sighișoara).

Diagnosticul: Descompunere compusă.

Simptome: Din trei bonuri sustrage unul.

Istoricul bolii: Tot descompunînd bonierele, Bacz Ioan a sîrșit prin a se descompune el însuși. Astfel, mai întîi i s-a descompus morala, apoi i s-a descompus utumul de porumb (o parte luînd calea propriului său buzunar și numai cealaltă parte calea legală) și, în sîrșit, i s-au descompus matrapazlicurile cînd întreprinderea economică din Sighișoara a intrat cu bisturiul în bubă.

Tratamentul indicat: Fiînd vorba de un caz grav și de ceva putred, se recomandă trimiterea bolnavului spre conservare într-un loc răcoros.

Sperăm că tratamentele indicate de ilustrul savant vor fi aplicate urgent.

REPORTER

FOSTUL DEPUTAT

— Vezi căsuța aceasta? M-am ales cu ea în urma alegerilor din 36... și am pierdut-o în urma celor din 46...

Desen de V. CRIVĂȚ



Curiozități din LUMEA SPORTURILOR

Știai că în orașul Brăila trăiesc douăzeci de sportivi boxeri din colectivul Progresul A. S. care se antrenează joi și duminică privind mirese sau nou născuți, iar luna și vinerea călînd butoale, sticle sparte, resturi de mâncare? Acest fenomen - spun cercetătorii - se datorește proprietarilor care închiriază sala și pentru baturi, nunți și botezuri. Se aude că în curînd sala va fi închiriată și pentru divorțuri... Primul proces va fi intentat de către Comitetul sindical regional comerț alimente de anumite năravuri care-l com-

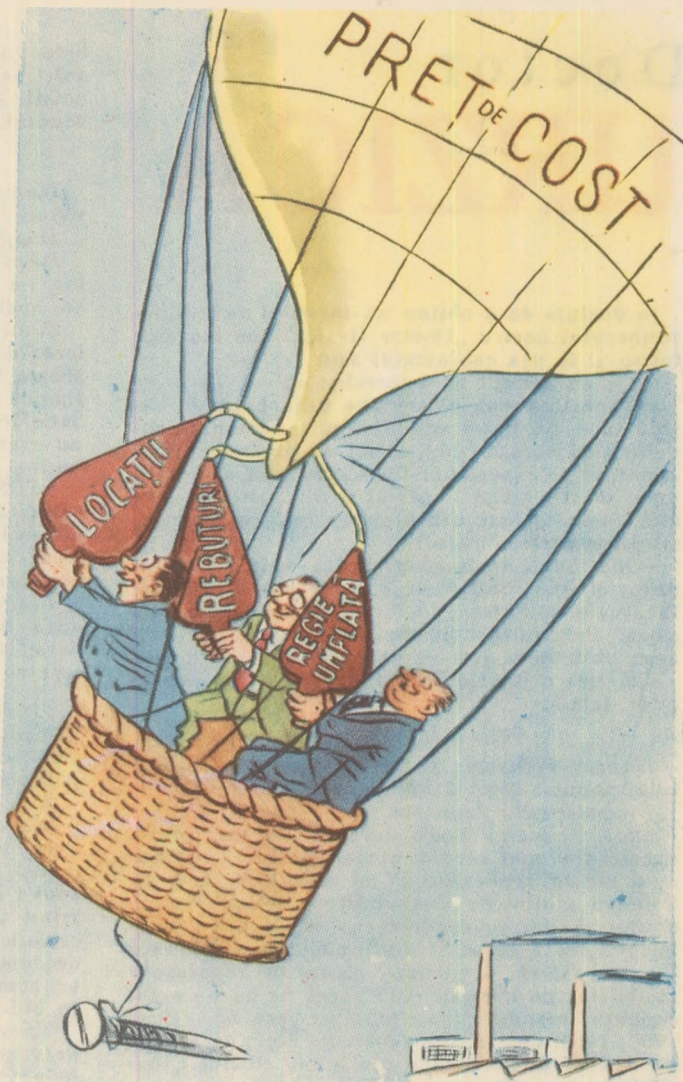
tar care va cere despărțirea sa de anumite năravuri care-l com-promit. Așteptăm pronunțarea...

Știai care este originea proverbului: „Unde nu-i cap, vai de picioare”? Acest proverb vine de la calitatea proastă a ghetelor pentru atletism fabricate la Reghin și vîndute prin magazinele I. D. M. S. din Oradea. Într-adevăr, vai de picioarele atleților care au curajul să încalțe aceste ghetete fabricate probabil pentru fahirii învățați să meargă pe cule. Se bănuiește că proverbul de mai sus a început să le dea bătăie de cap celor din Reghin. Asta ar fi o dovadă că au cap... Acum așteptăm să aibă și ghetete fără defecte.

Bănuiați că la Constanța există un club al colectivului sportiv Progresul? Acest club însă datorită tovarășului Nedelcovici nu-l al... progresului, ci exclusiv al tov. Nedelcovici, care, în calitate de as în materie de afaceri și tranzacții comerciale își dispuță aptitudinile incuindu-se cu „partenerii” în club. Drept care adevărații sportivi nu mai vād sala clubului și nici pe tov. Nedelcovici cu lunile... De curînd, sportivii colectivului Progresul s-au gîndit să facă și ei o afacere și anume: să transforme clubul într-un adevărat club muncitoresc. Se zice că la această afacere vor cîștiga... un nou responsabil. Le urăm succes.

Știai ce s-a întîmplat la Timișoara? În meciul disputat între echipele de handbal Metalul Timișoara și Voința Sibiu, arbitrul a dictat o lovitură de pedeapsă în favoarea sibienilor. Iar aceștia au refuzat s-o execute! Așa-i că aceasta este o „curiozitate” dintre cele mai curioase? Dar nu numai atît: sibienii au refuzat să mai joace, și, bineînțeles, după cele 5 minute reglementare de așteptare, arbitrul a fluierat sfîrșitul jocului cu scorul de 6-1 în favoarea timișorenilor deși mai erau 20 de minute de joc.

În urma acestui fapt, comisia centrală a omologat rezultatul cu 6-0 în favoarea echipei Metalul Timișoara. Pentru Voința Sibiu deci zero disciplină, zero rezultat. Și așa vor păți acei care vor da dovadă de rea voință.



F O A L E L E

URZICA AJUTA

Un început bun

Sfatul popular orașenesc Rîmnicu-Vilcea neglija să rezolve o problemă: a înundațiilor care amenințau gospodăriile multor cetățeni, cînd apele Iazului care pun în mișcare morile din oraș ieșeau din matca lor în timpul ploilor mai mari.

Sfatul popular rațional, sezisat de noi, ne răspunde că sfatul popular orașenesc a luat în sfîrșit măsurile cuvenite: înscrierea în planul financiar pe anul 1956 a sumelor necesare lucrărilor de amenajare

sistematică a Iazului, iar pînă atunci ridicarea unor stăvilare.

Sanționarea abaterilor

La întreprinderea textilă „11 Iunie” din Pitești, căminul în care dorm 30 de tineri salariați, absolvenți ai școlii textile, precum și creșa fabricii funcționau în condiții necorespunzătoare.

Sezisat asupra acestei situații, Consiliul sindical regional Pitești ne înștiințează că au fost remediate atît lipsurile cît și... prisosurile.

Au fost procurate lucrurile care lipseau

și au fost înlăturate persoanele care, prin delăsarea lor, s-au dovedit... de prisos. Directorul adjunct al fabricii, care răspundea de cămin, a fost înlocuit de către ministerul de resort, iar responsabilă creșei de către conducerea fabricii.

Totodată, la unitatea Găvana a întreprinderii, maistrul Gheorghe Ștefănescu, care avea față de muncitorii manifestări nepermise, a fost sancționat cu „retrogradarea din funcție pe timp limitat”.

Astfel, s-a pus manifestărilor sale urlete... limită.

La Agenția de difuzare a biletelor din Iași se ia supra-pret cite un leu sau doi pentru fiecare bilet în parte.

Desen de DENIS GREBU



— Imi pare tare rău că la noi nu se joacă „Afaceriștii”!
— Fii liniștit! Dacă vrei să-i vezi, du-te la casă și cumpără bilet. Afaceriștii sînt acolo!!

Act de mulțumire publică

Cooperativa din comuna Moara Săracă (raionul Snagov, regiunea București) mulțumește pe această cale conducerii depozitului U. R. C. C. Căciulați pentru minunata tocătoare de nutreț ce i-a trimis la 27 decembrie 1955. Cooperativa ar fi mulțumit respectivului depozit de două ori, dacă delegatulul i s-ar fi dat și instrucțiuni scrise cu privire la modul de folosire a tocătoarei. Așa însă, cooperativa s-a descurcat cum a putut, un om a învîrtit de roata tocătoarei, un altul a ținut coceni, iar al treilea i-a tăiat cu un cuțit de bucătărie adus în grabă de acasă. Aceasta, întrucît dinții angrenajului tocătoarei erau... rupți. Din care relese ce mai meșteri tocători sînt tovarășii de la depozitul Căciulați: toacă... frunză la cîini. Cooperativa din comuna Moara Săracă dorește totuși să toace... nutreț pentru vite. Cooperativa speră că odată cu publicarea acestui act de mulțumire, toaca n-are să mai toace a doua oară pentru o babă surdă.

Se aude ?

Dragă Urzica

URZICO DRAGĂ,

Sînt o mașină de tăiat tuburi frînă C. F. R. și aștept de cinci luni să fiu folosită. Am stat luni de zile în ploaie și în noroi, mutată din loc în loc în curtea întreprinderii „Tehnica Nouă” din bd. Tudor Vladimirescu 31, raionul Lenin, și acum stau degeaba într-o secție, nu pentru că muncitorii n-ar vrea să mă pună în funcțiune mecanizînd astfel tăiatul tuburilor, ci pentru că îmi lipsește un cuțit circular. Și-mi lipsește acest cuțit pentru că atît directorul, cît și inginerul-șef nu se interesează îndeajuns de meritul treburilor. Piesa lipsă s-ar fi putut procura în cel mult o săptămînă dacă acest interes ar fi existat. Tovarășul director și tovarășul inginer-șef preferă să mă lase fără cuțit, crezînd că-mi fac mai bine junghiurile pe care le-am căpătat în frig și în ploaie din luna august și pînă azi. Și cum n-am nici măcar o aspirină, îți scriu ție, dragă Urzico, poate faci să se audă strănutul meu pînă în cabinetul directorului. Că de aici de la mine nu se aude.

O mașină de tăiat, fără cuțit
bd. Tudor Vladimirescu 31

URZICUȚO,

Îți prezint pe Szekely Sandor. E un nemalpomenit socotitor. Face niște adunări, de te ui-mește.

Întîi, a... adunat toți banii, vreo 5000 de lei, aflați în casa cooperativei „Becheceana” din Miercurea Nirajului (raionul Tg. Mureș) cînd era acolo responsabil.

Apoi, ca secretar la Sfatul popular al comunei Șardu Nirajului a mai adunat 2800 de lei, de la săteni, ca autoîmpuneri, după care și-a... autoîmpus să nu-l risipească depunîndu-l la sfat; i-a pus la păstrare... în buzunarul lui.

Chiar acum, de cînd e trimis în judecată pentru aceste... adunări, continuă să adune bine. Dacă îl întrebi, fără veste: Cît fac 5000 și cu 2800? face în gînd adunarea și-ți răspunde: de la 2 la 5 ani!

Am ținut să ți-l prezint, pentru că ar fi fost păcat ca un om ca el să nu fie cunoscut și să nu fie dat drept exemplu... celor care ar voi să ajungă tot așa de buni socotitori ca el.

Constantin T.
Com. Mosuni
Rn. Tg. Mureș
Reg. Aut. Maghiară

DRAGĂ URZICO,

Am lucrat cîteva zile la gospodăria de stat din comuna Copăceana (secție a gospodăriei de stat din comuna Fălcu, raionul Murgeni, regiunea Iași) și am văzut acolo unele lucruri care nu mi-au plăcut. Gardul din jurul sediului gospodăriei e dărîmat, ușile clă-

dirii sînt stricate, geamurile ferestrelor sînt sparte. Un grajd are acoperișul găurit, iar altul aproape că nu mai are acoperiș. Unelele de muncă nu sînt mai bine îngrijite: un trior defectat stătea azvîrlit pe un morman de gunoi, iar coșul defect al unei vînturători era legat cu sfoară.

Cu alte cuvinte, dragă Urzico, la această gospodărie, vînturătoarea e legată cu sfoară, iar neglijența e... cusută cu ață albă.

Dar tovarășul Chitic, șeful acestei secții, care e răspunzător de această neglijență, tace... chitic. Ar trebui... des-cusut.

Ion Berceanu
Com. Șincai, raion Sărmaș

URZICO DRAGĂ,

La noi, la S. M. T. Brinceni (regiunea București), conducerea stațiunii a început să se pregătească pentru muncile de primăvară.

Faptul ne bucură mai ales pe cei care lucrăm la atelierul mecanic. Noi sperăm că, în cadrul acestor pregătiri de primăvară, vor fi terminate și cele de... iarnă. Deoarece, din neglijența conducerii, care n-a utilizat la timp fondurile de construcții, stațiunea a intrat în iarnă cu unele ateliere ne-terminate.

De pildă, atelierul nostru mecanic e și acum în parte neacoperit. Din această cauză lucrăm în frig. Dar ne... încălzește gîndul că, atunci cînd nu se acoperă un atelier, se... descoperă cine trebuie sancționat.

Mecanicii de la S. M. T.
Brinceni
(regiunea București)

URZICUȚO DRAGĂ,

La cooperativa meșteșugărească „Cootex” din Oradea s-a început, încă de acum o jumătate de an, construirea unui lift pentru transportul materialelor. Construcția a rămas însă neterminată și muncitorii continuă să transporte materialele cu spinarea pe scări.

Oare ce povară uriașă apasă pe umerii conducătorilor cooperativei, că au uitat complet de poverile de sute de kilograme pe care le duc în spate muncitorii de la „Cootex”? Dacă ar avea de suportat o sarcină atît de mare, credem că s-ar îndoi puțin de șale și i-ar vedea și pe cărașii de pe scări. E mai lesne însă de crezut că stau destul de țepeni, și de aceea, uitîndu-se prea sus nu-l pot vedea pe cel de jos... În orice caz, un lift nu le strică nici lor. Nu de alta dar cu liftul urci... dar și cobori.

Argireanu V.
Intrarea Episcopul Radu nr. 6
București

Desen de C. FLORIAN



— Ciudat, de la un timp încoace nu mai vîd o cioară !...

DRAGĂ URZICO

După cum știi, Orașul Nou Uricani, construit în anii din urmă, se află la nouă kilometri depărtare de calea ferată, distanță pe care n-ar trebui s-o simțim, pentru că traseul este deservit de autobusele centrului I. R. T. A. Petroșani. Din păcate însă, unii funcționari din personalul acestui centru au transformat autobusele într-o auto-afacere pentru că circulă cu ele etînd vor, și varsă banii în casieria lor personală. Să-ți dau un exemplu: luna trecută, vrînd să mă duc de la Uricani la Lupeni, am așteptat în stație împreună cu mai mulți muncitori care

trebuiau să meargă la serviciu, dar am fost nevoiți să facem drumul de 9 km pe jos pentru că șoferul Văgăună Ioan făcea în acest timp un transport de nuntași la fotograf. Or fi necesare și fotografiile în asemenea ocazii, dar atunci să nu se supere nici șoferii în cauză dacă din drumul la fotograf s-au ales, pe lîngă alte alea, și cu un mic instantaneu... De, ca la nuntă... Și ca să nu se creadă că obiectivul tău, Urzicuțo, nu-l găsește pe vino-vat chiar și în... auto-văgăună...

Karakofski Iosif
Orașul Nou Uricani
raionul Petroșani

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariatul de redacție 4.28.15.
Secția scrisori 4.60.34, Secția viața internă 4.72.23



ADMINISTRATIA UZINEI SAU UZINIAI ADMINISTRATIEI